

altenpflege.de Edition

Īsie mĀcĭbu grĀmatas aprĭpes izglĭtĭbai - galvenais uzsvars uz veco ļaužu
aprĭpi

Theo Ahrens

Ievads aprĭpes ģtikĀ

preview

Bibliogrāfiskie dati

Theo Ahrens – Īsa biogrāfija

Theo Ahrens, dzimis 1979. gadā netālu no Minhenes, ir mācību spēks aprūpes profesijām un aizrautīgs aprūpes pedagogs. Pēc Brīvprātīgā sociālā gada iziešanas slimnīcā viņš pabeidza apmācību par veselības un aprūpes speciālistu un ieguva vērtīgu profesionālo pieredzi intensīvās terapijas nodaļā. Vadīts ar vēlmi nodot zināšanas, viņš studēja aprūpes pedagogiju un 2009. gadā sāka strādāt par skolotāju profesionālajā skolā Minhenē. Theo ir pazīstams ar savu praktisko un empātisko mācīšanu, ar kuru viņš sagatavo nākotnes aprūpes darbiniekus viņu prasīgajai profesijai. Privāti viņš dzīvo kopā ar savu sievu un diviem bērniem Berlīnē un brīvprātīgi strādā, lai uzlabotu apmācības nosacījumus aprūpes jomā.

Šī īsa mācību grāmata tika veidota no viņa mācību programmu plāniem, izmantojot mākslīgo intelektu. Tulkošana tika veikta automātiski.

Izdevējs altenpflege.de

Cena DE/AT: 3,90 €

CH: 5 Fr

Autortiesības 2024 altenpflege.de

Norādes un ierosinājumus lūdzam sūtīt uz team@altenpflege.de.

1/1-2412160911

Satura rādītājs

1	levads aprūpes ētikā	4
1.1	Ētikas definīcija aprūpē	4
1.2	Ētikas nozīme saskarsmē ar nāvi un miršanu	5
1.3	Ethiskās refleksijas mērķi veco ļaužu aprūpē	6
1.4	Profesionālā atbildība un aprūpes personāla loma mirstības procesā	6
2	Ētikas un morāles pamati	8
2.1	Terminu definīcijas	8
2.2	Ētikas principi aprūpē	8
2.3	Ētiskās teorijas	9
2.4	Ētiska lēmumu pieņemšana ikdienas aprūpē	9
3	Nāves un mirstības aprūpe veco ļaužu aprūpē	11
3.1	Mirstība kā dzīves cikla daļa	11
3.2	Nāves fāzes pēc Elizabetes Kībleres-Rosas	11
3.3	Mirstošo aprūpes nozīme veco ļaužu aprūpē	12
3.4	Aprūpes personāla lomas un uzdevumi pavadot pie mirstošajiem	13
3.5	Mirstības un nāves uztvere	14
4	Ētiskie izaicinājumi paliatīvajā aprūpē. . . .	15
4.1	Rīcība ar pacientu autonomiju	15
4.2	Ētiskās dilemmas mirstošās personas aprūpē	15
4.3	Saskarsme ar pacientu vēlmēm	16
4.4	Paliatīvā sedācija: definīcija, ētiskie aspekti un lēmumu pieņemšana	17
4.5	Atbalsts pacientu rīkojuma un pilnvarojuma sagatavošanā	18
5	Mirstošo aprūpe veco ļaužu aprūpes praksē	19
5.1	Hospisa darbs un paliatīvā aprūpe geriatriiskajā aprūpē	19
5.2	Saziņa ar mirstošajiem	20
5.3	Pavadība radniekiem	20
5.4	Rituāli, reliģiskie un kultūras aspekti mirstot	21
5.5	Pirmie pasākumi pēc nāves	22
6	Tiesiskie pamati saskarsmei ar nāvi un miršanu	23
6.1	Tiesības uz pašnoteikšanos un pacienta pilnvara	23
6.2	Tiesiskās vadlīnijas nāves aprūpei	24
6.3	Tiesiskie noteikumi mirušo aprūpei	25
6.4	Atšķirības starp pavadīšanu mirstībā, aktīvu un pasīvu eitanāziju	25
6.5	Tiesiskie aspekti paliatīvās medicīniskās aprūpes nodrošināšanā	26
7	Psiholoģiskie aspekti par miršanu, nāvi un sērām	28
7.1	Mirstības un nāves apstrāde	28
7.2	Savas mūža ierobežojuma apzināšanās un pieņemšana	28
7.3	Emocionālā slodze un aprūpētāju pašaprūpe	29
7.4	Supervīzija un atbalsta iespējas aprūpētājiem	30
7.5	Sērošanas procesa pārvaldība iedzīvotājiem, tuviniekiem un aprūpes darbiniekiem	30
8	Kultūras un reliģiskie aspekti mirstībai un nāvei	32
8.1	Miršanas rituāli dažādās reliģijās	32
8.2	Kultūras īpatnības saskarsmē ar nāvi un miršanu	33
8.3	Reliģiska pavadība dzīves noslēguma aprūpē	34
8.4	Ētiskie izaicinājumi, ņemot vērā pacientu reliģiskās vēlmes	34
9	Eitanāzija – ētiskie un juridiskie aspekti	36
9.1	Definīcijas: aktīva, pasīva un netieša eitanāzija	36
9.2	Ētiskie argumenti par un pret eitanāziju	36
9.3	Juridiskā situācija eitanāzijas jautājumā	37
9.4	Aprūpētāju loma lēmumos par eitanāziju	38
10	Prakses piemēri un gadījumu izpētes	39
10.1	Gadījumu izpētes par ētiskiem konfliktiem mirstības aprūpē	39
10.2	Sarežģītu situāciju atspoguļošana praksē	40
10.3	Risinājumu stratēģijas ētiskām dilemām	40

1 Ievads aprūpes ētikā

1.1 Ētikas definīcija aprūpē

Etika aprūpē attiecas uz morālajiem principiem un vērtībām, kas vada aprūpes darbinieku rīcību un lēmumus. Tā ietver atbildību nodrošināt aprūpējamo cilvēku labklājību un respektēt viņu tiesības un pašnoteikšanās tiesības. Aprūpes ētikas pamati ir cieņa, cieņa, labsirdība, taisnīgums un rūpes.

Šie principi ir izšķiroši, lai apmierinātu to cilvēku vajadzības, kuriem nepieciešama aprūpe, vienlaikus saglabājot viņu autonomiju. Aprūpes ētika prasa, lai lēmumi tiktu pieņemti vislabākajās aprūpējamās personas interesēs, pat ja viņi vairs nespēj skaidri izteikt savas vēlmes.

Ir nepieciešams atšķirt medicīniskos, juridiskos un ētiskos aspektus. Medicīniskā puse orientējas uz klīniskajām vadlīnijām, juridiskā uz likumu prasībām, savukārt ētiskā uzsver aprūpes darbinieku morālās ietekmes un sociālo apziņu.

Aprūpes situācijās konflikti tiek novērsti, integrējot ētiskās pārdomas lēmumu pieņemšanas procesā. Praktisks piemērs ir piekrišana ārstniecības pasākumiem: aprūpes darbiniekiem jāpārlicinās, ka aprūpējamā persona vai viņas pilnvarotā persona ir pietiekami informēta un pasākumus akceptē brīvprātīgi.

Centrālā aprūpes ētikas uzdevums ir veicināt dialogu starp aprūpes darbiniekiem, medicīnas personālu, aprūpējamām personām un viņu tuviniekiem. Ētiski atbildīga rīcība veco ļaužu aprūpē atbalsta uzticības bāzi, kas ir nepieciešama veiksmīgai aprūpei.

Aprūpes ētika palīdz arī izskaidrot morālas dilemmas. Šādu dilemmas bieži ir saistītas ar pretrunīgu vērtību vai pienākumu izvērtēšanu viens pret otru, piemēram, dzīves aizsardzību pret patstāvības tiesībām. Šeit ir svarīgi atrast līdzsvarotu un pārdomātu pieeju.

Etika aprūpē prasa no aprūpes darbiniekiem nepārtrauktu refleksiju un tālāku izglītību. Viņiem jāapzinās ētiskie izaicinājumi, kas var rasties viņu ikdienas darbā. Tas nozīmē atrast līdzsvaru starp profesionālajiem standartiem, personīgajām pārlicībām un aprūpējamo cilvēku vajadzībām. Etika tādējādi piedāvā profesionālās rīcības ietvaru, kas aprūpes darbiniekiem sniedz orientāciju un drošību.

1.2 Ētikas nozīme saskarsmē ar nāvi un miršanu

Saskaršanās ar nāvi un miršanu pieprasa dziļu ētisku izpratni. Miršana ir daļa no dzīves. Vecākās aprūpes darbinieki bieži ir tuvu mirstošiem cilvēkiem, pavada viņus un komunicē ar tuviniekiem. Ētika sniedz orientāciju, lai šādās situācijās rīkotos pareizi.

Ētiskie principi, piemēram, autonomija, labdarība, nekaitēšana un taisnīgums, vada darbību. Cienīt pacienta autonomiju nozīmē: nopietni uztvert mirstošo vēlmes un vajadzības. Lēmumi par medicīniskajiem pasākumiem vai paliatīvo aprūpi, ja iespējams, būtu jāapspriež ar pacientu. Dokumenti, piemēram, pacientu pilnvaras, kalpo kā palīgīdzekļi, lai saglabātu autonomiju arī tad, ja pacients pats vairs nespēj komunicēt.

Labdarība prasa aktīvi atbalstīt pacientu un veicināt viņa labklājību. Pavadot mirstošos, tas nozīmē sāpju un ciešanu mazināšanu, ne tikai fiziski, bet arī psiholoģiski un sociāli. Cieņpilna izturēšanās, pacietība un empātija veicina cieņpilnu pavadošanos.

Nekaitēšana norāda, ka aprūpes darbinieki neapgrūtina mirstošos ar liekiem pasākumiem. Šeit būtiska ir izvēle starp dzīves pagarināšanu un dzīves kvalitāti. Komunikācija ar ārstējošiem ārstiem un tuviniekiem ir svarīga lēmumu pieņemšanas procesā.

Taisnīgums attiecas uz piekļuvi aprūpes un medicīnas pakalpojumiem. Katram mirstošam cilvēkam ir tiesības uz kvalitatīvu, individuālu aprūpi, neatkarīgi no sociāliem vai finansiāliem faktoriem.

Aprūpes darbiniekiem būtu jāapzinās sava attieksme pret nāvi un miršanu. Pašu vērtības ietekmē attieksmi pret mirstošiem. Supervīzija un kolēģu atbalsts palīdz tikt galā ar emocionālo slodzi. Regulāra refleksija un turpmākizglītība ētikas jomā ir nepieciešama, lai saglabātu profesionalitāti.

Garīguma integrācija var būt svarīga daudziem mirstošajiem un viņu tuviniekiem. Tuvinieki bieži atrodas krīzes situācijās. Viņu sāpes un zaudējumi prasa jutīgu pavadišanu. Atvērtas ausis, saprotoša komunikācija un iespēju maiņa skumju pārvarēšanai ir būtiski.

Ētiskie izaicinājumi kontekstā ar nāvi un miršanu ir sarežģīti. Vecāku aprūpe pieprasa pastāvīgu saskaršanos ar ētiskiem jautājumiem, lai mirstošos cilvēkus satiktu ar cieņu un godu.

1.3 Ethiskās refleksijas mērķi veco ļaužu aprūpē

Ethiskā refleksija veco ļaužu aprūpē tiecas pēc skaidrības sarežģītās lēmumu pieņemšanas situācijās. Lēmumu pieņemšanas procesi, kurus atbalsta etiskā refleksija, ļauj labāk saprasties starp aprūpētājiem, iemītniekiem un radniekiem. Refleksija palīdz novērtēt darbības un to sekas un veicina etiskās apziņas attīstību.

Vēl viens mērķis ir nodrošināt vecāka gadagājuma cilvēku cieņu un autonomiju. Ethiskā refleksija apšaubā rutīnas un praksi, lai respektētu un atbalstītu iemītnieku pašnoteikšanos. Tas ietver jūtīgu darbību pielietošanu, saskaroties ar brīvības ierobežojumiem, lai netaisnīgi neierobežotu kustību brīvību.

Vulnerablu grupu aizsardzība ir arī būtiska uzdevuma. Vecāki cilvēki, var būt īpaši aizsargājami sakarā ar vājumu, demenci vai citiem faktoriem. Ethiskā refleksija palīdz identificēt apdraudējuma potenciālu un veikt atbilstošus aizsardzības pasākumus, neaizmirstot par cietušo tiesībām.

Aprūpētājus aicina atpazīt morālos konfliktus un tos konstruktīvi risināt. Ethiskā jautājumu refleksija ļauj integrēt atšķirīgas vērtību sistēmas aprūpes praksē. Tas noved pie līdzsvarota attiecību starp institūcijas prasībām un iemītnieku vajadzībām.

Ethiskā refleksija veicina nepārtrauktu aprūpes profesionālizāciju. Aprūpētāji, ar sistemātisku etisko dilemmu refleksiju, attīsta savu profesionālo nostāju un rīcības spējas. Tādējādi tiek palielināta aprūpes kvalitāte un aprūpētāju apmierinātība.

Visbeidzot, etiskā refleksija veicina veco ļaužu aprūpes sociālo atbildību. Kā daļa no veselības sistēmas, veco ļaužu aprūpei jāņem vērā sociālas un starpkultūru atšķirības. Refleksija nodrošina, ka aprūpe atbilst sabiedriskajām vērtībām un normām un nepārtraukti pielāgojas.

1.4 Profesionālā atbildība un aprūpes personāla loma mirstības procesā

Aprūpes darbinieki mirstības procesā saskaras ar īpašu atbildību. Viņiem ir jānodrošina gan fizisks, gan emocionāls atbalsts. Cieņpilna attieksme pret mirstošajiem prasa jūtīgumu, cieņu un empātiju. Aprūpes darbinieki palīdz mazināt bailes no nāves un nodrošina mierīgu pāriešanu.

Mirstības procesā aprūpes darbinieki bieži ir vistuvākie pavadoni cilvēkam. Viņiem ir uzdevums atpazīt izmaiņas veselības stāvoklī un pienācīgi reaģēt. Tas ietver sāpju un citu simptomu mazināšanu, kā arī atbalstu psiholoģiskām un garīgām vajadzībām. Spēja klausīties un sniegt mierinājumu ir tikpat svarīga kā medicīniskā aprūpe.

Komunikācija spēlē centrālu lomu. Aprūpes darbiniekiem ir jāciens mirstošo vēlmes un vajadzības un, ja iespējams, jāveicina tuvinieku iesaistīšana. Atklātas sarunas par nāvi var samazināt bailes un skaidrot pārpratumus. Aprūpes darbinieki bieži ir starpnieki starp mirstošo, ģimeni un citiem medicīnas speciālistiem.

Svarīga ir arī ētisko jautājumu apspriešana. Piemēram, rodas jautājums par dzīvības paildzināšanas pasākumu izmantošanu, ja tas nav saskaņā ar pacienta vēlmēm. Pacienta direktīvas un pilnvarojumi sniedz svarīgu vadlīniju. Aprūpes darbiniekiem ir jāievēro šādi dokumenti un jāatrod sava loma, cienot mirstošo autonomiju.

Papildus tam, aprūpes darbiniekiem ir jāspēj tikt galā ar savām jūtām un robežām. Saskarsme ar nāvi un sērām ir nogurdinoša, un ir svarīgi izstrādāt pašievaizsardzības prakses. Supervīzija un pieredzes apmaiņa ar kolēģiem var palīdzēt pārvarēt emocionālas slodzes un novērst izdegšanu.

Pacientu aizstāvju lomā aprūpes darbinieki uzņemas atbildību par cilvēka cieņas uzturēšanu līdz dzīves beigām. Līdzsvars starp empātisko atbalstu un profesionālo distanci ir izšķirošs. Mirstības process ir individuāls un prasa elastīgu un pielāgojamu aprūpi, kas liek cilvēku centrā.

2 Ētikas un morāles pamati

2.1 Terminu definīcijas

Etika aptver sistemātisku domāšanu par morālu rīcību. Tā ir fundamentālu principu izpēte, kas nosaka, kas tiek uzskatīts par pareizu vai nepareizu. Etika nodarbojas ar jautājumu, kā cilvēkiem būtu jārīkojas un kāpēc noteiktas rīcības ir morāli pamatotas. Tā nodrošina pamatu pārdomātai rīcībai veco ļaužu aprūpē.

Morāle apzīmē noteikumu sistēmu, kas vada sabiedrību vai kopienu. Tā sastāv no normām, kas apraksta, kuras uzvedības ir pieņemamas. Morālās normas bieži atšķiras starp kultūrām un laikmetiem. Veco ļaužu aprūpē morāle ietver sapratni, kā aprūpes darbinieki ar cieņu un līdzjūtību izpilda savas saistības pret iedzīvotājiem.

Vērtības ir centrāli uzskati vai ideāli, kas tiek uzskatīti par vēlamām un svarīgām. Tie nosaka, uz ko dzīvē tiek ties un kuras uzvedības jāizvēlas. Aprūpē tādas vērtības kā cieņa, pašcieņa, rūpes un empātija spēlē izšķirīgu lomu starppersonu attiecību veidošanā un lēmumu pieņemšanā.

Normas ir saistoši noteikumi vai standarti, kas regulē uzvedību kopienā. Tās atšķiras no vērtībām ar to, ka ir konkrētas un bieži vien reglamentētas vai pat juridiski nostiprinātas. Normas veco ļaužu aprūpē vada profesionālu rīcību, izmantojot noteiktus standartus un norādījumus, kuru mērķis ir nodrošināt aprūpes kvalitāti un aprūpes saņēmēju labklājību.

2.2 Ētikas principi aprūpē

Autonomija nozīmē, ka iedzīvotājiem tiek atstātas pēc iespējas vairākas pašiem veicamas izvēles iespējas atbilstoši viņu vēlmēm. Cienīt pašnoteikšanās tiesības, pat ja personīgie uzskati atšķiras. Praksē tas bieži vien prasa pacietību un komunikāciju. Individuālo aprūpes plānu izstrāde, kas ņem vērā aprūpējamo cilvēku vēlmes un iespējas, ir būtiska sastāvdaļa.

Taisnīgums nodrošina, ka visi iedzīvotāji tiek godīgi un vienādi apstrādāti. Resursus, piemēram, laiku un materiālus, sadalīt taisnīgi, bez diskriminācijas pēc vecuma, dzimuma, etniskās izcelsmes vai sociālā statusa. Analizējiet, vai visiem ir vienāda piekļuve pakalpojumiem un informācijai, un, ja nepieciešams, pielāgojiet. Pastāvīgi pārdomājiet savas darbības, lai izvairītos no nevienlīdzīgas attieksmes.

Aprūpe prasa saprotošu un līdzjūtīgu aprūpi. Uztveriet nopietni aprūpējamo personu personīgās intereses un vajadzības un profesionāli uz tām reaģējiet. Šis princips izpaužas cilvēka holistiskā uzskatīšanā, kas aptver fiziskos, emocionālos un sociālos aspektus. Sabalansēta empātijas un profesionālās distances līdzspēle šeit ir būtiska.

Neskartums uzrunā fiziska vai psihiska kaitējuma novēršanu. Izmantot profesionālās zināšanas un apdomu, lai novērstu ārstēšanas kļūdas. Pie lēmumiem, kas rada riskus, izvērtējiet draudus un vienmēr pievērsiet uzmanību potenciālajiem ieguvumiem. Veselības datu aizsardzība un intimitātes saglabāšana ir arī svarīgi aspekti. Proaktīva darbība, lai samazinātu traumu un nedrošību, ietilpst šeit.

Šiem principiem ir nepieciešama regulāra pārdomāšana un pielāgošana aprūpes ikdienā. Kritiska izpratne par saviem lēmumiem un to ētiskajām sekām stiprina jūsu kompetenci veco ļaužu aprūpē.

2.3 Ētiskās teorijas

Deontoloģija ir ētiska teorija, kas koncentrējas uz pienākumiem un noteikumiem. Aprūpē tas nozīmē, ka darbības tiek uzskatītas par pareizām, ja tās atbilst noteiktiem morāliem noteikumiem vai pienākumiem, neatkarīgi no sekām. Piemēram, saskaņā ar deontoloģisko ētiku aprūpētājam var būt pienākums vienādi izturēties pret visiem pacientiem, neatkarīgi no viņa personīgajām attiecībām ar viņiem vai rīcības sekām.

Savukārt utilitārisms vērtē darbības pēc to sekām. Mērķis ir maksimāli lielais laimes daudzums lielākajam skaitam cilvēku. Praksē tas varētu nozīmēt, ka ierobežotie resursi tiek izmantoti tā, lai maksimālais labums būtu lielākajai daļai pacientu. Aprūpētājs varētu, piemēram, noteikt prioritāti uzdevumiem, lai iegūtu maksimāli pozitīvu efektu visiem pacientiem.

Tikumu ētika koncentrējas uz rīcības veicēju rakstura īpašībām un morālo personību. Aprūpē tas nozīmē, ka aprūpētāji iemieso tikumus, piemēram, līdzjūtību, empātiju un gādību. Laba aprūpe rodas no tā, ka aprūpētāji ir morāli labi cilvēki, kas rīkojas saskaņā ar šiem tikumiem.

Katra no šīm teorijām piedāvā atšķirīgas perspektīvas uz ētiskiem lēmumiem aprūpē. Tās palīdz aprūpētājiem kritiski reflektēt par savu rīcību un pieņemt pamatotus lēmumus, risinot ētiskus izaicinājumus. Izpratne par šīm teorijām atbalsta sarežģītu situāciju diferencētu apsvērumu, liekot lēmumu pieņemšanā uzsvāru uz aprūpējamo cilvēku labklājību.

2.4 Ētiska lēmumu pieņemšana ikdienas aprūpē

Ētiska lēmumu pieņemšana prasa spēju analizēt sarežģītas situācijas un ņemt vērā dažādas perspektīvas. Aprūpētāji veco ļaužu aprūpē bieži saskaras ar lēmumiem, kas tieši ietekmē aprūpējamo labklājību un cieņu. Tāpēc ir būtiski pieņemt ētiski pamatotus lēmumus, lai nodrošinātu labāko aprūpējamām personām.

Pirmais solis ētiskajā lēmumu pieņemšanā ir ētiskas problēmas identifikācija. Tas var būt konflikts starp aprūpējamā vērtībām un aprūpes iestādes vadlīnijām. Skairu problēmas atpazīšana palīdz strukturēt turpmāko lēmumu pieņemšanas procesu.

Pēc problēmas identifikācijas seko informācijas vākšana. Jāapzina visi būtiskie fakti: medicīniskās diagnozes, aprūpes plāni, aprūpējamā vēlmes un juridiskās prasības. Tas veido pamatu pamatotiem lēmumiem.

Pēc tam tiek analizēti iesaistītie ētiskie principi. Autonomija, cieņa, labdarība, nevēlēšanās nodarīt kaitējumu un taisnīgums ir centrālie ētiskie principi aprūpē. Katrs lēmums kaitē vai noder kaut kam; tāpēc dažādi principi ir jāizsver vienā pret otru.

Ir svarīgi saprast visu iesaistīto personu perspektīvas. Jāņem vērā aprūpējamo, tuvinieku un aprūpes komandas intereses un vēlmes. Atklāta dialoga ar visām pusēm var palīdzēt izvairīties no pārratumiem un atrast kopīgus risinājumus.

Pēc principu un perspektīvu izvērtēšanas seko lēmumu pieņemšana. Jācenšas panākt risinājumu, kas nodrošina vislabāko kompromisu. Caurspīdīga lēmumu pieņemšana parāda cieņu pret visām iesaistītajām pusēm un veicina uzticību.

Pieņemtais lēmums jāīsteno un tā ietekme rūpīgi jāpārtrauga. Nepārtraukta vērtēšana nodrošina, ka lēmums patiesi sasniedz vēlamo efektu. Ja nepieciešams, jāveic pielāgojumi.

Noslēgumā svarīga ir lēmumu pieņemšanas procesa pārdomāšana. Kas notika labi? Kas būtu varējis būt labāk? Kritiska analīze ļauj mācīties no pieredzes un optimizēt turpmāko lēmumu pieņemšanas procesu.

Ethiska lēmumu pieņemšana prasa jutību, zināšanas un pieredzi. Pamatota pieeja nodrošina, ka lēmumi vienmēr tiek pieņemti aprūpējamo interesēs, viņu cieņa tiek saglabāta, un tiek respektēti ētiskie principi.

7 Tā ir tikai priekšskatījums

Pilnīga grāmata ir pieejama vietnē <https://www.altenpflege.de> reģistrētiem lietotājiem. Reģistrācija un arī lietošana ir bez maksas. Tie, kas nevēlas reģistrēties, var pārskaitīt 2. lapā norādīto summu, izmantojot Paypal, uz buchhaltung@factsoft.de, norādot gan grāmatas nosaukumu, gan e-pasta adresi. Tad viņi saņems PDF failu pa e-pastu.

Papildus bezmaksas piekļuvei īsajām mācību grāmatām reģistrācija vietnē [altenpflege.de](https://www.altenpflege.de) ļauj tieši pieteikties darbam. Un arī pašiem ievietot bezmaksas darba sludinājumu. Kļūstiet arī jūs par [altenpflege.de](https://www.altenpflege.de) kopienas dalībnieku